

Into the Moonlight...ณ พระจันทร์

The light from your eyes made it feel like
we were dancing in the moonlight.

00.01 am.

ผมมีหน้าที่จับตามองซินเดอเรลลาที่กลับบ้านหลังเที่ยงคืน

เข้าอาทิตย์ที่สามแล้วที่ผมย้ายมาอยู่ที่นี่ หลีกหนีจากเมืองกรุง แส่นวุ่นวายมาต่างจังหวัดที่เขาว่ากันว่าเป็นเมืองสำหรับคนรักศิลปะและมีความสงบตามที่ผมต้องการ หลังจากย้ายบ้านเสร็จจนตอนนี้ก็ยังไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านรอบๆ เท่าไรนัก เพราะมัวแต่วุ่นอยู่กับการจัดของในบ้าน เห็นก็แต่เพื่อนบ้านเดินผ่านไปมาเท่านั้น ยังไม่เคยทักทายใครอย่างเป็นทางการเสียที ครั้นพอทุกอย่างเริ่มลงตัว ผมก็เกียจคร้านเกินกว่าจะออกไปแนะนำตัวกับใครต่อใคร

สังคมใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่ไม่สามารถทำให้ผมคุ้นเคยได้ในระยะเวลาอันสั้น ยิ่งคนที่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใครอย่างผมด้วยแล้ว การทำความรู้จักเพื่อนใหม่จึงเป็นศูนย์

ผมนอนเอกเขนกในบ้านมาได้หลายวันแล้ว เวลาผ่านไปอย่างน่าเบื่อ แต่ก็ไม่ได้แย่นัก เหตุเพราะเป็นความต้องการของตัวเองอยู่แล้วที่จะมาเผชิญความเจียนนี้แทนความวุ่นวายในเมืองหลวง

นั่นๆ นอนๆ ทำงานตอนไหนก็ได้ตามใจชอบ เบื่อๆ ก็หาหนังดูฆ่าเวลาไปเรื่อยๆ สบายสมใจอยาก แม้ภายนอกอาจเหมือนชีวิตขาดแหล่ง แต่ผมว่ามันสมบูรณ์แบบดี ไม่ต้องทำงานจนเหนื่อยสายตัวแทบขาดเหมือน

ที่ผ่านมา แม้จะเจียบเหงาไปบ้าง แต่ก็รักช่วงเวลาเช่นนี้เป็นที่สุด

ผมสูดหายใจเข้า อากาศที่นี้ดีกว่าที่ที่ผมเคยอยู่หลายเท่านี้ อากาศที่เป็นอากาศ ไม่ใช่ฝุ่นควันเหมือนที่เคยสุดดม อาจด้วยบรรยากาศที่แตกต่าง ทำให้ผมผ่อนคลายกว่าเดิมหลายเท่าตัว ผมนั่งพักจากการทำงาน มองนาฬิกาที่เดินไปเรื่อยๆจนกระทั่งตีสามถึงได้ยอมหลุดจากเก้าอี้ หยิบกล่องบุหรี ยี่ห้อโปรดพร้อมไฟแช็คออกไปนอกระเบียง สูดเอาอากาศเย็นขึ้นยามค่ำคืน เข้าปอดอีกครั้งแล้วถอนหายใจออก

ก่อนจะสูดเอามะเร็งเข้าแทนที่...

อาจดูย้อนแย้ง แต่ก็นั่นแหละ ชีวิตมันก็คือความย้อนแย้งแบบนี้ ผมปล่อยควันบุหรีลอยพุ่งขึ้นท้องฟ้าสี่เข็มยามค่ำคืน วันนี้ดวงจันทร์เต็มดวงส่องสว่างสวยงาม อดตัวลอยเด่นอยู่กลางมวลเมฆครึ้ม เดาจากอากาศร้อนเหนอะหนะขนาดนี้ อีกไม่นานฝนคงตก

และผมคงไม่ยากออกมายืนตากลมฝนอาบแสงจันทร์ถ้าหากว่าช่วงเวลานี้ไม่มีอะไรน่าสนใจ

ผมค้นพบเธอเมื่อราวๆสองอาทิตย์ที่แล้ว จากเสียงทวนหูในช่วงประมาณตีสาม ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่ผมตื่นมาทำงาน การวาดรูปบนเฟรมผ้าใบในยามค่ำคืนสามารถทำสมาธิได้ดีกว่าตอนกลางวัน อยู่เป็นเพื่อนดวงจันทร์ช่วยให้สงบใจได้มากกว่าอยู่กับพระอาทิตย์ และนั่นแหละหลังจากมีคำคืนอันเจียบสงบอยู่หลายวัน ผมก็ได้พบกับเธอ ผู้มาพร้อมเสียงดังรบกวนโสตประสาทจนตอนนั้นผมต้องออกมามองหาต้นเหตุอย่างช่วยไม่ได้

สาวน้อยร่างบางเดินโซซัดโซเซพยายามไขกุญแจบ้านจนเสียงกุญแจกระทบกับรั้วประตูเหล็กดังเคื่องๆนานหลายนาทีกว่าเจ้าตัวจะเปิดประตูบ้านเข้าไปได้ และใช้เวลา รวมถึงเสียงทวนหูอีกหลายนาทีในการพยายามไขปิดประตูบ้าน

ผมเฝ้ามองสาวน้อยขี้เมามาได้สักพักแล้ว ไม่มีคืนไหนที่เจ้าหล่อนจะไม่เมากลับมา และมักจะกลับมาตึกดินเช่นนี้เสมอ ผมสงสัยจริงเชียวว่าคนที่บ้านไม่ว่าอะไรหรือที่ลูกสาวออกไปเที่ยวเตร่เมามายขนาดนี้ ดูจาก

รูปร่างหน้าตาแล้วคงอยู่ในวัยมหาวิทยาลัยแน่ๆ ช่วงชีวิตวัยรุ่นนี้ น่าจะ
ผิดพลาดจากความรู้อาจไม่ถึงการณ์หลายๆ อย่าง

และถ้าตัวเองมีลูกสาว ผมคงตื่นกันหลาย ไม่ก็ดูจนหูชาไปข้างหาก
ทำตัวเช่นนี้

รถกระบะคันใหญ่ติดฟิล์มทึบเคลือบตัวมาจอดครู่หนึ่งแล้วก็ออกไป
คงเป็นเพื่อนของเธอที่มาส่ง และก็ปรากฏร่างของสาวซีเมาเป็นคนหนึ่งเดินเบ
ไปมา เกะรื้อบ้านตัวเองก่อนความหาญแจบ้านในกระเป๋าทองเกยยื่นรัตรูป
มือที่จับประตูรั้วเหล็กโยกเยก ส่งเสียงเคื่องนำปวดหัว รวกับเป็นสัญญาณ
เตือนภัยจากอะไรสักอย่าง เส้นผมยาวปลิวตามแรงโยกและแรงลม คลื่นผม
พลิ้วไหวจนเกิดเป็นเสน่ห์บางอย่างที่ทำให้ละลายตาไปไม่ได้

คนที่หลับไปแล้วในชอยนี้คงไม่ได้ยินเสียงहनวทูที่สาวเจ้าบรรเลง
ออกมานี่หรือก จะมีก็แต่ผมที่ได้ยินเพราะไม่หลับ

ผมปล่อยให้วันพุธให้ลอยไปในอากาศอีกครึ่ง ร่างเพรียวมุดเข้า
ประตูบ้านได้สำเร็จ พร้อมกับลงกลอนประตูเสร็จสรรพ ผมทิ้งกันพุธที่
ลงในกระถางต้นไม้ หมุนตัวเข้าบ้านบ้าง เป็นอันจบภารกิจถ้ามอง

เมืองใหม่ ที่อยู่ใหม่ สภาพแวดล้อมใหม่ทำให้ผมรู้สึกเบื่อหน่าย
ในช่วงแรกๆ แต่เพราะผู้หญิงคนนี้ทำให้คำคืนของผมมีสีสันขึ้นมา และ
ทนรอที่จะเจอเธอในคืนต่อๆ ไปอีกแทบไม่ไหว

ไม่ใช่ทุกคืนที่สาวเจ้าจะเมากลับบ้านในเวลาตีสามตีสี่ เพราะบางที
ตีหนึ่งตีสองผมก็จะได้ยินเสียงรั้วบ้านฝั่งตรงข้ามดังเคื่องคร้างบ่งบอกถึง
การมาถึงของซินเดอเรลลาเวอร์ชั่นกลับบ้านหลังเที่ยงคืน

และในบางที่เจ้าหล่อนก็กลับมาในยามรุ่งสาง

หรืออย่างแยที่สุดก็ไม่กลับ

ปฏิเสธไม่ได้ว่าใบหน้าสวยที่ผมได้เห็นแม่เพียงเสี้ยว เป็นสิ่งดึงดูด
ให้เฝ้ามองคืนต่อคืนเช่นนี้ เสน่ห์อันน่าพิศวงอย่างหาตัวจับยากทำให้ผม
ละภารกิจถ้ามองนี้ไม่ได้

ผมตื่นมาหลังเที่ยงวัน ออกหาข้าวกินตามปกติ เบ็บๆ อาทิตย์ก็ตกดิน
ผมนั่งเคลียร์งานอย่างอื่น บางทีก็นั่งเล่นเน็ต ดูหนังไปเรื่อยเปื่อย จนกระทั่ง

เที่ยงคืน เวลาทำงานที่แท้จริงของผมจึงได้เริ่มขึ้น ผมบิดตัวอย่างเกียจคร้าน เดินเข้าไปในห้องสตูดิโอสำหรับเฟ้นต์ภาพ มีกองเฟรมผ้าใบ กระดาษและขวดสีกระจายอยู่เต็มพื้น

ผมใช้เท้าเขี่ยพวกมันออกไปเพื่อเปิดทางให้เดินไปถึงเฟรมอันล่าสุด ก่อนจะนั่งระลึกว่าเมื่อคืนทำถึงส่วนไหน ใช้เวลาอีกหลายนาทีที่จะบิลด์อารมณ์ในตอนนั้นกลับมาได้ บางคืนผมก็ไม่ทำงาน เพราะความรู้สึกมันไม่มา

เมื่อพร้อมจะเริ่มต้น ผมจึงจรดแปรงหัวตัดที่ปาดสีเตรียมไว้ลงบนผืนผ้าใบ ตวัดปลายพู่กันฉวัดเฉวียนตามใจสั่ง เส้นสายและสีสันปรากถูกลงบนผ้าใบที่เคยขาวสะอาดมาก่อนเป็นลวดลายตามใจนึก จนกระทั่งพอใจแล้วส่วนหนึ่งจึงหยุดมือ ลุกขึ้นยืนและเดินออกมาลองยืนมองในระยะไกล ค้นพบว่ายังมีหลายจุดที่ผิดพลาดมากมายทำให้ต้องก้าวกลับเข้าไปแก้ไข และ...

เครื่อง ๆ

ถึงเวลาแล้ว

ก่อนผ้าใบจะถูกสีน้ำมันแต่งแต้มอีกครั้ง เสียงที่ดังราวกับเป็นนาฬิกาปลุกก็แจ้งเตือนการมาของซินเดอเรลลา ผมบิดตัว ลุกออกไปเปิดประตูระเบียง แอบมองสาวขี้เมาจากชั้นสองอย่างเงิบเขียบเช่นเคย

อีสาวผมยวคราวนี้ม้วยผมไว้บนหัว เผยให้เห็นต้นคอขาวระหง และยังทำให้เห็นรูปร่างของเธอชัดเจนมากขึ้น พลันผมรู้สึกสะกิดใจขึ้นมา จึงพยายามเพ่งพินิจอีกครั้ง เมื่อคนสวยหันมาทางผม เสือยัดคอวิสีขาวโปร่ง ก็ถูกแสงไฟสีขาวในโรงจอดรถส่องทะลุ เผยเงาเรือนร่างข้างในรวมถึงคอเสื้อที่กว้างจนเห็นถึงแผ่นอกเนียน...

ผมเป็นศิลปิน ฝึกวาดรูปหุ่นฟิกเกอร์ไม่ต่ำกว่าร้อยครั้ง ฝึกวาดภาพเหมือนจากคนจริงมาก็มาก และจากประสบการณ์ทำให้ผมรู้ได้ไม่ยากว่า โครงร่างของคนคนนั้นไม่ใช่แบบผู้หญิงอย่างที่ผมเคยคิด

“ผู้ชาย?”

ลึนเสียงสงสัยท่ามกลางความเงิบสงัดยามค่ำคืน ณ ที่ซึ่งร่างมีชีวิต

ในตอนนี้มีเพียงผมกับเขา คั่นกลางด้วยพระจันทร์ส่องแสงลอยเด่น และเสียงผมคงดังจนไปสะกิดหูทำให้เป้าหมายถ้ามองของผมเงยหน้าขึ้นมาหาต้นเสียง

ที่เป็นผมเอง...

ใบหน้าหวานงอมงามผมเจอได้ไม่ยาก เพราะตำแหน่งของผมและเพื่อนบ้านอยู่ตรงกันพอดี นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นใบหน้าเต็มๆ ของเธอ... ไม่สิ ของเขา

รูปหน้าเรียวยาว ใบหน้าขาวใส จมูกโด่งรี้น ริมฝีปากแดงบาง เครื่องนุ่งห่มกับรูปวาดที่ศิลปินฝีมือดีบรรจงแต่งแต้มจนออกมาเป็นความงดงามอันวิจิตร สมบูรณ์แบบจนยากจะละลายตา ครั้นพอได้จับจ้องเข้าไปในดวงตากกลม ผมพลันเห็นอะไรบางอย่างที่ผิดแผกไป

ผมเห็นทะเลในดวงตาของเขา

ดวงตาสีฟ้าสะท้อนแสงไฟจับจ้องขึ้นมาสบตาของผม ในวินาทีนั้นเอง ผมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกน้ำทะเลดูดกลืนตัวตน พัดพาออกไปในมิติที่ไร้กาลเวลา จมค้างอยู่ท่ามกลางสีฟ้า ลอยล่องอยู่ในห้วงอวกาศนานหลายวินาที จนแทบลืมหายใจ กระทั่งเปลือกตาของเขาดันลงมาปิดดวงตาสองสามที ผลักให้ผมหลุดออกมาจากห้วงนั้น

ก็สวยเริ่มขมวดเป็นปมเมื่อเห็นผมจ้องไปไม่วางตา

และในไม่ช้าความเงียบสงัดยามค่ำคืนก็ถูกตัดด้วยน้ำเสียงห่มเย็นของเขา

“โรคจิต?”

ผมมั่นใจได้แล้วว่าเขาคือผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิงอย่างที่เข้าใจผิดมาตลอดหลายวัน ช่วยไม่ได้ ที่ผ่านมาไอ้หมอนั้นเอาแต่ปล่อยผมสลวยที่ยาวถึงกลางหลัง ใส่เสื้อตัวหลวมโคร่งบดบังโครงกระดูก สวมกางเกงยีนรัดรูปที่รูปขาเรียวยาวยังกับขาผู้หญิง ตัวก็ผอมบาง ไหนจะเสี้ยวหน้าหวานนั้นอีก จะมองผิดก็ไม่แปลก แต่ละครึ่งที่เจอก็มีตมมาก

หาข้ออ้างให้ตัวเองจบก็อยากจะทำทั้งหัว หงุดหงิดที่มองผิดไปยังไม่พอ ไอ้เด็กนั้นยังกวนตีนกลับมาอย่างไม่น่าให้อภัย มีที่ไหน คนเพิ่งเจอกันใหม่ ๆ

แล้วเอ่ยทักกันอย่างนั้น ผมมั่นใจว่าแกกว่าเขาเกือบสิบปีแน่นอน ไข่เด็ก
ชี้เมานี่ ที่บ้านไม่สั่งสอนหรือเฝ้าให้เคารพผู้ใหญ่

ถึงแม้ผมอาจจะเป็นคนผิดเองที่เริ่มทักเขาด้วยความสงสัยก่อน
แต่ขอเถอะ สภาพแบบนี้ไม่คิดหรือเฝ้าว่าคนอื่นก็ต้องเข้าใจว่าตัวเองเป็น
ผู้ใหญ่ถึง การแต่งกายอาจจะไม่ใช่ แต่ถ้าดูโดยภาพรวมแล้วเขาเหมือน
ผู้ใหญ่ตัวสูงที่มีลุคลุยๆ คนหนึ่ง

ที่ไหนได้ เลือกมีตุ่น...

ผมแทบจะหมดความสนใจต่อชินเดอเรลลาหลังเที่ยงคืนนี้ทันที
ถ้าไม่คิดว่าเขายังคงทำเสียงแคว้งๆ ที่หน้าประตูตัวเอง

จากที่แอบมองจึงเปลี่ยนภารกิจใหม่

“กลับซำนะ”

ไปกววนตีนมันก็แล้วกัน ถือว่าเป็นการผูกมิตรต่อเพื่อนบ้าน

ไอ้หนุ่มผมยาวเงยหน้ามามองผมอีกครั้ง ดวงตาสีน้ำทะเลจับจ้องมา
ก่อนคิ้วสวยจะขมวดเป็นปมคล้ายต่อว่าผ่านทางสายตา

ผมยกมือที่คืบบุหรี่ปักให้เพื่อนบ้านหนุ่มชี้มา

ไอ้เด็กเปรตก็ตอบแทนด้วยการชูนิ้วกลางใส่ และลงกลอนล้อกริ้วบ้าน
หมუნตัวจากไป

ผมหงุดหงิดที่เด็กนี้ไม่ให้ความเคารพกัน แต่กลับยกยิ้มมุมปาก
เมื่อได้กววนประสาทเจ้าชี้มาเสียบ้าง หลังจากที่ได้ตลอดดามีแต่เขาที่เป็นฝ่าย
รบกวนผมด้วยเสียงดัง

คืนต่อมา ผมเจอเขาปรากฏตัวยามพระจันทร์เริ่มส่องแสง เด็กหนุ่ม
ยังคงเฝ้ากลับบ้านจนผมนึกเป็นห่วงในสภาพดับของหมอนี่

“วันนี้กลับเร็วนะ”

แน่นอน เด็กชี้มาไม่ตอบสนองการกววนตีนของผมใดๆ นอกจาก
เปิดประตูเข้าบ้านไปโดยไม่คิดจะเงยหน้าขึ้นมามองกันด้วยซ้ำ

วันถัดมา ผมทัก

“วันนี้กลับซำนะ”

เมื่อพระอาทิตย์เริ่มปรากฏตัว แสงสว่างจางๆ ค่อยๆ ออกมาแทนที่

ความมืดของคำคืน และปรากฏร่างของเขา เด็กดื้อที่กลับบ้านไม่เป็นเวลา
ไม่ได้รับการตอบรับอีกครั้ง มีเพียงแค่เสียงถอนหายใจหนักๆ ดังขึ้นมา
แค่นี้ผมก็พอใจมากแล้ว

...

“เมื่อวานไม่กลับบ้านหรือ”

“วันนี้ก็กินเหล้าอีกแล้วหรือ”

“ใครมาส่งนะ”

“วันนี้กลับช้าอีกแล้วนะ”

ผมนึกสนุกที่ได้กว่นประสาทเด็กซี้เมาในแต่ละวัน แต่ละคืน นอกจาก
คำต่อว่าเมื่อตอนนั้นแล้วก็ได้ยินเสียงไต่ดังออกมาจากปากของเขาอีก
สงสัยว่าหมดคำเถียงหรือแค่เพราะเมามายเกินกว่าจะเถียงกลับกันแน่

แต่อย่างน้อยแต่ละคืนของผมก็ผ่านไปอย่างเพลิดเพลิน เมื่อได้แก๊ง
คนซี้เมา และมันน่าจะไม่มีสิ่งใดมากเกินไปกว่าความสนุกที่ได้หยอกล้อเพื่อ
ฆ่าเวลาอันแสนน่าเบื่อ

ถ้าหากว่าผมไม่ได้เปิดประตูต้อนรับซินเดอเรลลาเข้าบ้าน

1.01 am.

ใครๆ ต่างบอกว่าเขาเป็นไอ้ตัว

ร่างเล็กดูบอบบางอ่อนแอเกินชาย ผิวขาวราวกับไม่เคยต้องแสงแดด
เส้นผมสีดำขลับให้ใบหน้าขาวเด่นชัดขึ้นมา เครื่องหน้าน่ารักเหมือนตุ๊กตาญี่ปุ่น
การที่ต้องกำหนดสัญชาตินั้นเป็นเพราะเปลือกตาชั้นเดียวของเขาที่เป็น
เอกลักษณ์ไม่เหมือนใคร ทว่ากลับเพิ่มเสน่ห์บางอย่างในตัวเขาอย่างบอก
ไม่ถูก ดวงตากลมโตทำให้เจ้าตัวดูแตกต่างจากคนที่ผมเคยเจอ

น่าสนใจ

ผมยกของเหลวสีอำพันขึ้นมาจิบ ส่งสายตามองข้ามโต๊ะไปที่เขา
อย่างไม่ลังเล และจับจ้องอย่างไม่วางตา ดูท่าเขาเองก็รู้สึกตัวเช่นกัน ถึงได้
เหลือบตามามองผมเป็นระยะ ผมเคยเห็นเขามาก่อน เขาเป็นรุ่นน้องในคณะ

แต่ที่ผ่านมาเขาไม่ได้ดูน่าดึงดูดอะไร จนขึ้นปีสองนั้นแหละ ความน่ารักของเขาเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับขาวลือแยะๆ ของเขาได้สะพัดไปทั่ว จนทำให้ผมนึกสนใจ

ที่ผ่านมาไม่เคยมีใครปฏิเสธสายตาของผม

และเขาก็เป็นคนแรก

เมื่อคนตัวเล็กลุกออกจากที่นั่ง ผมก็ลุกตามเขาเพื่อไปดักรอที่หน้าห้องน้ำ เขาเดินมาถึงตัวผมในไม่ช้า ดวงตากลมโตสีดำจับจ้องมาเพียงครู่เดียวก่อนผละออก เดินเข้าห้องน้ำไปอย่างไม่คิดจะสนทนาใดๆ ทำให้ผมแปลกใจ

ผมสูบบุหรี่หรือเขา ไม่นานเจ้าตัวก็ออกมาพร้อมกับเดินผ่านไปอย่างไม่คิดจะหันมามองกันแม้เพียงนิด

ผมเลิกคิ้ว เดินตามไปเพื่อพบว่าเขากลับไปนั่งที่โต๊ะตามเดิมเมื่อครู่ที่ผ่านมาเขาไม่ได้ต้องการจะออกไปไหนกับผมอย่างที่คิด ผมยกยิ้มมุมปาก ร้ายใช้เล่น

ยิ่งน่าสนใจเข้าไปอีก

ร่างเล็กนั่งลงที่โต๊ะ ยกเครื่องดื่มต่อพร้อมพูดคุยกับเพื่อนๆ ราวกับว่าไม่มีผมในสายตา ผมจึงจับจ้องเข้าไปในดวงตาของเขามากขึ้น ผมรู้... เขากำลังประหม่า เพียงแต่ไม่อาจทำอย่างอื่นได้ จนสุดท้ายคนตัวเล็กก็ยอมเงยหน้ามาสบตาผม

ดวงตากลมสีดำฉายแววไม่พอใจที่ถูกลมจ้องมอง ผมยกยิ้มให้เขากลับไปแทนคำตอบ และนั่นทำให้เขาดูหงุดหงิดกว่าเดิม น่ารักกว่าตอนพยายามทำหน้านิ่งเสียอีก

เขากลอกตาพร้อมถอนหายใจ ราวกับการเห็นหน้าผมเป็นอะไรที่น่าเหนื่อยหน่าย และไม่หันมาใส่ใจผมอีก ผิดกับผมที่ยังคงคอยสังเกตเขาเป็นระยะ

ผมจับเหยื่อพลาดไปรอบหนึ่งแล้ว และครั้งนี้ตั้งใจจะไม่พลาดอีก

เมื่อจิ้งหะมาถึงผมก็ไม่รอช้า ผมลุกขึ้นจากที่นั่งเดินตามเขาไปที่ห้องน้ำอีกครั้ง ดูท่าทางคนตัวเล็กนี้มีจุดประสงค์แค่มาเข้าห้องน้ำจริงๆ

ไม่ได้ต้องการหลบออกจากโต๊ะ แยกตัวจากเพื่อนเพื่อไปที่ไหนต่อตามลำพัง จนผมนึกสงสัยว่าข่าวลือที่เกี่ยวกับเขานั้นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ก็เล่นดูไม่สนใจใครเสียขนาดนี้

จนกระทั่งเขาเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยสภาพโซซัดโซเซจากน้ำเมาราวกับถึงเวลาของผมให้พุ่งเข้าไปประคองเอวบาง

เขาพยายามดันตัวผมออก

“เมมาแล้วนะ”

ผมกระซิบข้างหูเขา ตั้งใจจะให้เขาอมโคโนอ่อน

“อย่ามายุ่ง”

น้ำเสียงแข็งกร้าวกลับทำให้ผมแปลกใจอีกครั้ง ผมโอบรอบเอวเขา กระชับมือแน่นไม่ปล่อยให้คนตัวเล็กดิ้นหลุดไปไหน

เขาพูดอ้อแอ้ไม่ได้ใจความ แต่พยายามใช้มือขวาๆ นั้นตีมือผมที่กอดเอวเขาอยู่อย่างไม่ลดละ ทำทางนำเอ็นดูนั้นทำให้ผมอดหลุดหัวเราะออกมาไม่ได้ ชักอยากจะรู้แล้วว่าเรื่องอื่นๆ จะน่ารักแบบนี้ไหม

ใครๆ ก็ว่ากันว่าเขาน่ะร้าย

ไล่นอนกับผู้ชายไปทั่วเหมือนไอ้ตัว บ้างก็ว่าเขาอมอ้าขาให้ฟรีๆ ขอแค่ถูกใจก็เอาหมด ลีลาบนเตียงเด็ดและจัดจ้าน ผมอยากลองพิสูจน์ข่าวลือพวกนั้นบ้าง คินนี่ถึงได้ตามติดเขาเป็นปลิง ทว่าดูจากท่าทีแล้วไม่เห็นว่าจะเหมือนอย่างที่ลือกันสักเท่าไร

ถ้าไม่ใช่เพราะข่าวลือมั่ว ก็อาจเพราะเขาแสดงเก่งเกินไป...

ผมหลุดเหม่อ จนคนตัวเล็กดิ้นหลุดจากการเกาะกุมได้สำเร็จ เขาใช้ความได้เปรียบจากร่างที่เล็กมุดหายไปใต้วงสน วิ่งกลับไปนั่งโต๊ะที่รายล้อมไปด้วยเพื่อนของเขา หมายถึงใช้เป็นเกราะกำบังไม่ให้ผมเข้าใกล้ได้อีก

ผมจึงได้แต่ปล่อยให้เขานั่งอยู่ในวงล้อมนั้น และจางหายไปในช่วงรัตติกาล

นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมพลาดเป้า

00.02 am.

ขอโทษที่ ไม่เล่นแล้ว

“เห็นมองอยู่ได้ทุกวัน ไม่ใช่อยากได้หรือไง”

เสียงหุ้มเย็นเอ่ยขึ้นมาหลังจากที่ผมเพิ่งเรียกสติได้ไม่ถึงนาที

“เดี๋ยว ใจเย็น”

“ไม่ชอบผู้ชาย?”

“เอ่อ...ก็...จะว่างั้นก็ได้” แต่มันใช่ประเด็นหรือไง

“แล้วเรียกหาอะไรอยู่ได้ทุกวัน”

แค่อยากจะทำเฉยๆ

ผมไม่รู้ว่เด็กสมัยนี้มีความคิดอะไรแบบนี้อยู่ด้วย ก็แค่พอรู้ว่าเป็นผู้ชายด้วยกันก็เลยอยากจะทำอะไรเล่นสักหน่อย กวนประสาทกลับสักนิดก็เท่านั้น ไม่คิดว่าไอ้เด็กนี้จะเห็นเป็นเรื่องอย่างว่า

โลกมันหมุนเร็วเกินไปจนผมตามไม่ทันหรือไอ้เด็กขี้เมานี่มันเป็นบ้ากันวะ

คิดดูอีกที อาจจะเพราะเขาอยู่ก็ได้ เหมือนนี้ถึงได้พูดอะไรแบบนี้ออกมาหลังจากที่ผมส่งเสียงหยอกเย้าเขาเหมือนทุกคืนที่ผ่านมา ครานี้เด็กหนุ่มไม่ได้ขีดหน้าหนีเข้าบ้านเหมือนเคย แต่กลับเดินมาหยุดอยู่หน้าบ้านผม เงยหน้าใช้ดวงตาสีน้ำตาลเลจับจ้องมา รวกับถูกสะกดจิตผมละสายตาไปไม่ได้ และไม่ซำร้างผมมเพรียวนั้นก็ขยับแขน ชูมือเป็นสัญลักษณ์ให้ผมลงไปหา

ผมคิดว่ามวด ถามเขาว่ามีอะไร แต่เด็กเสบก็ยั้งขี้นี้วให้ผมลงไปอยู่นั้น

ดูจากขนาดตัวแล้ว ผมไม่มีทางสู้แพ้เด็กผมแก๊งแบบนี้นั่นนอนอีกทั้งมองสำรวจอย่างดีแล้วว่าเจ้าขี้เมาไม่ได้พกอาวุธอะไร จึงได้ยอมลงไปเปิดประตูรั้วให้

“เข้าบ้าน”

น้ำเสียงหุ้มเย็นเอ่ยคล้ายเป็นคำสั่ง เมื่อการเปิดเพียงรั้วไม่เพียงพอต่อความพอใจของคนหน้าหวาน

“จะเข้าไปทำไม”

“ก็น่าจะรู้”

“ไม่รู้ ลืมเอากุญแจบ้านมาหรือยังไง”

“...ไม่เชิง”

“...”

“เปิดหน่อย”

ไม่ว่าเปล่า เด็กหนุ่มบึ้งปากเป็นเชิงให้ผมเปิดประตูบ้านให้ แม้ว่าผมไม่ได้ลงกลอนเพราะเพิ่งเปิดออกมารับเจ้าเด็กแสบนี้ แต่เขาก็ยังมีมารยาทไม่เข้าบ้านโดยพลการ

เนื่องจากความสงสัยก่อตัวเป็นก้อนใหญ่เกินกว่าจะลบออกไปจากหัวได้ ทำให้ผมเปิดประตูบ้านต้อนรับชินเดอเรลลาเสียอย่างนั้น กว่าจจะรู้ว่าไม่ควรก็สายไปเสียแล้ว

อย่างไม่ทันตั้งตัว ผมถูกเด็กหนุ่มผลักให้ติดผนังบ้านแทบจะทันใด เขาประชิดตัวเข้ามาแนบสะโพกติดกับเอวของผม

และนั่นทำให้รู้ความหมายในทันที

“โอเค พอแล้ว เลิกเล่น โทษที ฉันแค่อยากแก้มึงนายเท่านั้น ไม่ได้มีจุดประสงค์อย่างอื่นเลยจริงๆ”

“คุณนอนกับผู้ชายไม่ได้เหรอ”

“ไม่รู้สิ แต่อย่าดีกว่า”

“งั้นก็แค่ลอง”

“ไม่ละ กลับบ้านนายไปเลย”

ผมว่า ขยับใบหน้าหลบลมหายใจอุ่นที่เจือกลิ่นแอลกอฮอล์จากอีกฝ่าย พลังรวบมือที่ซุกชนแอบลูบหน้าท้องของผมไว้ไม่ให้ขยับไปจับส่วนไหนได้ตามใจชอบอีก

ผมจ้องลงไปในตัวตาสีน้ำทะเลลึกแทนการดู แม้จะตกใจกับบรรณนิยมของคนตรงหน้า แต่ก็เชื่อว่าเขาแปลกใจ ใบหน้าของเขาไม่ยากที่จะดึงดูได้ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ใครเห็นคงมองจนเหลียวหลัง เสน่ห์ท่วมท้นอย่างกับนางไม่ร้ายมนตร์

ถึงแม้ว่าจะรู้แล้วว่าไม่ใช่สาวน้อยอย่างที่คิด ทว่ารูปร่างหน้าตา

ทั้งหมดทั้งมวลของเขามีเสน่ห์ดึงดูดอย่างน่าประหลาด ทุกอย่างในตัวเขาล้วนน่าค้นหาอย่างหาคำอธิบายไม่ได้ ถึงจะฟังดูแปลกๆ แต่เขาเป็นผู้ชายที่สวยงามๆ คนหนึ่ง สวยทั้งรูปร่างทั้งหน้าตา โดยเฉพาะดวงตาสีฟ้าที่ตริ้งผมให้อยู่กับที่ทุกที่ที่ได้สบตา

ดวงตาของเขาผลักให้ผมหลงอยู่ในห้วงของกาลเวลาได้อย่างง่ายดาย พอยิ่งเข้าไปใกล้ยิ่งรู้ว่าเสน่ห์ของเขามากล้น กลิ่นหอมจากร่างกายยั่วชวนให้ใครต่อใครหลงใหลได้ง่ายๆ ใบหน้าสวยหวานที่ยิ่งพอได้เห็นใกล้ๆ ก็ยิ่งต้องตา เส้นผมยาวสวย กรอบใบหน้าขาว ชับให้ดังมากกว่าเดิม รูปร่างบอบบาง ผิวขาวนวลละเอียดจนคิดว่าหากกอดหรือสัมผัสแรงๆ คงเป็นรอย และต้องใช้ความหักห้ามใจเป็นอย่างมากในการไม่ให้ผลักเขาลงไปแล้วขย้ำเนื้อขาวให้ขึ้นสี

คนตรงหน้ารูปร่างงามเกินกว่าจะปรากฏขึ้นบนโลกแห่งความจริง ทั้งยังวิจิตรจนน่าเสียดายหากเป็นเพียงรูปวาด

ยากที่จะห้ามใจไม่ให้ครอบครองเขา

แต่เพราะเป็นเด็ก เป็นผู้ชาย เป็นคนข้างบ้าน เป็นคนไม่รู้จัก อะไรหลายๆ อย่างทำให้ผมไม่คิดจะทำอะไรเกินเลยตามที่ปากแดงนั้นเพียรเอ่ยขอได้แต่จุดให้เด็กดีออกไปจากบ้านของผมอย่างรวดเร็วกว่าตอนที่ฝ่ายมารในใจจะชนะผมจับเขายัดเข้าบ้านตรงข้ามโดยที่ไม่ปล่อยให้ชดชื่น เด็กหนุ่มร้องไวยวายแต่สู้แรงผมไม่ได้ สุดท้ายเขาก็กลับเข้าบ้านไปได้โดยสวัสดิภาพ

หลังจากที่เล่นจนได้เรื่อง ผมก็ไม่ออกไปแสวงเขายามค่ำคืนอีก ทำงานงกๆ หลบแสงจันทร์อยู่ในห้อง และหลับพักผ่อนเมื่อพระอาทิตย์ขึ้น มีเพียงแสงไฟนีออนที่อาบตัวอยู่ทุกวัน

ผ่านไปไม่กี่วัน เมื่อทำงานจนบรรลุน้ำที่ ผมออกไปส่งภาพวาดที่เพิ่งเพนต์เสร็จให้กับเจ้าของแกลเลอรีแห่งหนึ่งในตอนเช้า ก่อนกลับเข้ามาหวังจะนอนให้หน้าใจ ทว่าโลกกลับเหวี่ยงให้เจอเพื่อนบ้านเพียงคนเดียวที่รู้จักอีกครั้ง เมื่อเจอเขากำลังจะออกไปข้างนอก เด็กหนุ่มคนนั้นกระตุกยิ้มมุมปากก่อนเอ่ย

“กลับเข้านะ”

ผมกลกอกตา ไหวไหวล่ เดินเข้าบ้านอย่างไม่ใครจะใส่ใจ นึกเข้าใจ
ความรู้สึกของเขาที่ถูกผมแซวขึ้นมาบ้างแล้ว

ก่อนจะได้เข้าบ้านไปฝั่งตัวคนเดียว ผมหันไปแนะนำเขาแทนคำทักทาย
“อย่าไปกินเหล้าอีกล่ะ”

เด็กหนุ่มโคลงหัวก่อนเอ่ยตอบ

“คุณห้ามผมไม่ได้หรอก”

“...”

“แต่ถ้ายอมนอนด้วยอาจจะลองเลิกเหล้าดูก็ได้”

“กินเหล้าไปจนตายเถอะนั่น”

ผมเอ่ยกลับแทบจะทันที เด็กเวรลอยหน้าลอยตาไม่สนใจคำสาปแช่ง
เท่าไรนัก ผมหายตัวกลับเข้าไปนอนอย่างที่ตั้งใจ และคืนนั้นเขาก็ไปกินเหล้า
อีกตามเคย

ผมคงไม่รู้และไม่ใส่ใจเด็กนิสัยแปลกๆ นี้อีก ถ้าหากว่าไม่ได้ยินเสียง
เครื่องๆ ดังทวนหูฝ่าเสียงฝนขึ้นมากกลางดึก

คืนนี้ฝนตกหนัก และหลังจากเหตุการณ์ในบ้านผมวันนั้น ผมก็ไม่ได้
ใส่ใจจะไปแอบมองเขาอีก เพราะกลัวไอ้เด็กนี้จะกลายเป็นร่างคลั่ง จะมี
บ้างในบางวันที่ผมออกมาสูบบุหรี่แล้วเจอเขากำลังกลับเข้าบ้านพอดี แต่ก็
ไม่ได้ทักทายไปมากกว่าพยักหน้าให้

จนเสียงโละหะของรั้วบ้านถูกเขยอย่างรุนแรงรบกวน ผมถึงออกไปดู
เพื่อดูว่าคนเมาอาจจะทำอะไรไม่ได้ท่ามกลางฝนที่เทลงมาโครมครามราวกับ
ฟ้ารั้ว

คิดว่าจะเห็นเด็กหนุ่มขี่เมานอนเกาะรั้วบ้านตัวเองอยู่ ทว่ากลับเห็น
เขายืนเขยรั้วบ้านของผมอยู่เสียอย่างนั้น

“ทำอะไร”

ผมส่งเสียงแทรกเสียงฝน คนข้างล่างหยุดมือก่อนจะ เงยหน้าใช้
ดวงตาสีสวยจับจ้องมายังผมใบหน้าสวยและเส้นผมยาวเปียกโชกด้วยน้ำฝน
หยาดน้ำชโลมจนเสื้อผ้าบางแนบเนื้อไปกับร่างเพรียว ขับเสน่ห์ของคนตรงหน้า
เพิ่มมากขึ้นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“เปิดให้หน่อย”

“ทำไม บ้านก็อยู่แค่นี้ กลับบ้านไปเลยไอ้หนู”

“นอนด้วย”

“บอกให้กลับบ้าน”

เคื่องๆ

เด็กเวรกวณประสาทผมอย่างต่อเนื่อง เมื่อผมไม่ทำตามความต้องการของเขา สองมือขว้างซีดก็เขย่ารั้วบ้านผมเสียงดังน่ารำคาญ

“หยุดเลย ไอ้เด็ก”

ผมถอนหายใจ “รอตรงนั้นแป๊บหนึ่ง แล้วก็เลิกเขย่ารั้วบ้านฉันได้แล้ว”

ครานี้เด็กดียอมทำตาม ผมถึงได้กลับเข้าบ้านเพื่อลงไปเปิดประตูชั้นล่างให้เขาหน้าบ้านส่วนลานจอดรถอยู่ใต้ระเบียงชั้นสอง มีหลังคาปกคลุม ผมจึงไม่เปียกฝน

และทันทีที่ประตูรั้วเปิดออก คนเมาก็พุ่งเข้าไปใส่ผมทันที

“ไม่ต้องมาเกาะเลย เปียกหมดแล้วเห็นมั๊ย”

“...”

เด็กหนุ่มไม่ตอบ และมีแต่ผมที่พยายามดันตัวเขาออกไป ไบหน้าหวานซบลงที่ไหล่ผมและหาญกล้าใช้เสื้อผมเช็ดหน้าต่างผ้าขนหนู กลิ่นแอลกอฮอล์จากตัวเขาลอยเจือจางตัดกับกลิ่นน้ำฝน

“ทำไมไม่เข้าบ้านตัวเอง หรือเปิดประตูบ้านไม่ได้”

“...”

“เป็นอะไร กุญแจบ้านหายหรือไง”

ผมถามอีกครั้ง เมื่อเสียงฝนเป็นเพียงเสียงเดียวที่ตอบกลับมา

เด็กหนุ่มขยับตัว ซ้อนตามองผมอีกครา ไบหน้าหวานคล้ายจะเศร้าโศก ทว่าเพียงชั่วแวบเดียวก็หายไป เขาขยับตัวยุกยิก ค้างเอาอะไรบางอย่างในกางเกงยื่นออกมา ที่ผมคาดว่ามันจะเป็นกุญแจบ้านของเขา

แล้วโยนออกไปในสวนหน้าบ้านของผม

“ไอ้...”

“อ้อ กุญแจบ้านหายแล้ว ขอนอนด้วยหน่อย”

“...เด็กผี” ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่ พยายามจะผลักเขาออกจากตัว เพื่อไปหาภรรยาที่บ้านของคนซีเมา ที่น่าจะตกอยู่ในพุ่มไม้

ทว่าเด็กหนุ่มกลับไม่ยอมให้ผมทำเช่นนั้น เมื่อร่างผมขยับตัวมาเบียดกว่าเดิม แขนสองข้างเกาะผมไว้แน่นไม่ให้หนีหาย ใบหน้าสวยซุกกลงที่อกผม กระซิบบ่อย

“แค่นอนเฉยๆก็ได้”

“...”

“หนาวแล้ว...”

“...”

“ตัวก็เปียก”

“...”

“เดี๋ยวไม่สบาย”

ถ้ารู้ก็อย่ามาตากฝนตั้งแต่แรกสิ ผมดูเขาในใจ และในที่สุดก็ต้องยอมแพ้ให้กับความเอาแต่ใจของเด็กเพื่อนบ้าน

ยอมเปิดประตูให้เขาเข้าไปอีกครั้ง

ถือว่าช่วยคนเมา

สุดท้ายเด็กน้อยก็มานอนคว่ำหน้าหัวเปียกซบหมอนอยู่บนเตียงผม ให้ตาย ไล่ให้ไปนอนอีกห้องก็ไม่ยอมไป แต่เอาเถอะ ผมเองก็ยังไม่คิดจะเข้านอนในเร็ว ๆ นี้ เพียงแต่สภาพของเขาทำให้ผมขัดใจ จึงหยิบผ้าขนหนูไปวางแปะบนหัว แม้อยากจะเช็ดให้แต่ก็ไม่ได้สนิทใจด้วยขนาดนั้น จึงได้แต่หวังว่าผ้าขนหนูจะคอยซับหยาดน้ำจากเส้นผมของเขาได้เอง

ผมเข้าไปฝั่งตัวในห้องทำงาน ก่อนบรรเลงเบรังกันบนเฟรมผืนใหญ่ จนเวลาผ่านไปสักพัก ยามเช้ายังไม่มาถึง ทว่าเมื่อมองออกไปผ่านกรอบหน้าต่างก็เห็นพระจันทร์ลอยตัวอยู่ท่ามกลางท้องฟ้าโปร่ง ฝนหยุดตกแล้ว

จึงตัดสินใจลุกขึ้นบิดตัวยึดเส้นยึดสายกะจะพักสายตา ผมหยิบซองบุหรี่ออกไปสูบนอกระเบียงพร้อมกับชมจันทร์ไปพลางๆ จนหมดมวน แล้วถึงค่อยกลับเข้ามาในบ้าน กำลังจะไปเข้าห้องน้ำก่อนเริ่มทำงานต่อ ทว่าเมื่อเปิดประตูห้องสตูดิโอออกไปก็พบกับร่างของเด็กหนุ่มที่นอนพิงผนังอยู่

ข้างประตู

“ทำไมมานอนที่นี่”

เขาไม่ตอบ น่าจะหลับไปแล้ว

ผมไม่รู้ว่เด็กหนุ่มแอบลุกมานอนตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่จะให้เขานอนตรงนี้ตลอดก็คงไม่ดี จึงก้มตัวลงปลุกเด็กดื้อให้ตื่น

เขาปรือตาขึ้นมาก่อนหลับต่อ ผมถอนหายใจเมื่อภารกิจล้มเหลว จึงลุกไปหยิบผ้าห่มมาให้เขาแทน แนนอน ผมไม่เจตนาจะอุ้มเขาเหมือนเจ้าหญิงแล้วพาเข้าไปนอนในห้องหอรอก อย่งไรเสีย หมอนี้ก็ผู้ชาย

แต่พอเขามานอนเฝ้าอยู่หน้าห้องเช่นนี้ก็กลับทำให้ผมไม่มีสมาธิเอาเลย แม้ว่าจะปล่อยให้เขาไปก็ได้ แต่กลับพะวงถึงคนที่นอนไม่เป็นที่ เป็นทาง ก่อนจะผลอตวัดพุกันผิตสีลงบนผลงานไปมากกว่านี้ ผมตัดสินใจปิดไฟ เดินออกจากห้องสตูดิโอไป

“ลูก จะไปนอนแล้ว”

ครานี้เด็กดียอมฟังคำของผมง่าย ๆ เขาตื่นตามแรงเขย่าและเสียงของผม ก่อนจะลุกเดินตามผมเข้าห้องนอน

“ห้องนอนนายนะทางนั้น”

ผมร้องบอกเมื่อเห็นเขาเดินตามเข้าห้องผมมาด้วย ไอ้เด็กผีซัดคำสั่งของผมอีกแล้ว เขาเดินเข้ามาและไม่คิดจะออกไปไหน

“ฉันเป็นเจ้าของบ้านนะ ให้เกียรติกันหน่อย” ผมดู แวตาสีฟ้าของเขา เจือความรู้สึกผิตเล็กน้อย

“ผมนอนพื้นที่ก็ได้”

“ได้”

ผมถอนหายใจ เหนื่อยจะต่อล้อต่อเถียงกับเด็กยุคใหม่ที่ตัวเองตามไม่ค่อยจะทัน หยิบหมอนและปูฟูกนอนให้เขา ส่วนผ้าห่มเขาห่มไว้อยู่แล้ว ผืนที่ผมเอาไปห่มให้ก่อนหน้านั้น

เขาล้มตัวลงนอนบนฟูกที่ผมจัดเตรียม ผมจึงเดินไปปิดไฟ ก่อนปีนขึ้นมานอนบนเตียงตัวเองบ้าง ให้ตาย ไม่น่าเลย ไม่น่าเปิดประตูให้หมอนี้เข้ามาเลยจริงๆ

ที่ไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับใครไม่ใช่แค่เพราะขี้เกียจ แต่ผมตั้งใจ
ตั้งใจย้ายมายังที่ที่ไม่มีใครเคยรู้จัก ตั้งใจอยู่บ้านเพราะไม่อยากพบเจอ
ผู้คนมากมาย หลีกหนีจากผู้คน หลีกหนีจากเพื่อนฝูง หลบหน้าหายจาก
ครอบครัว ตั้งใจทำงานตอนกลางคืนเพราะเงียบสงบกว่าตอนกลางวัน ตั้งใจ
อยู่เป็นเพื่อนพระจันทร์เพราะอยากหลีกจากทุกความสัมพันธ์ที่พระอาทิตย์
พยายามนำพามา

ทั้งๆที่ตั้งใจจะอยู่คนเดียวแท้ๆ

“นายชื่ออะไร”

ผมเอ่ยถามเด็กหนุ่มในความมืด รู้ว่าเจ้าตัวยังไม่หลับจากเสียงพลิกตัว
ไปมา

“ลัล”

...“ผมต้องถามชื่อคุณใหม่”

“ไม่ต้องหรอก”

“...ไม่อยากให้รู้จักหรือ”

“ก็...ไม่เชิง...แต่ที่นายเรียกอยู่นั่นก็ชื่อฉัน”

“...”

ไม่มีเสียงใดตอบกลับมาอีก นอกจากเงาตะคุ่มของร่างผมที่ลุกขึ้น
มายืนข้างเตียง และไม่รอช้าที่จะปีนขึ้นเตียงมา

“ไหนว่าจะนอนข้างล่าง”

“นอนด้วยไม่ได้เหรอ”

“ผิดคำพูดนะไอ้เด็กนี้ไม่ได้ และก็...เกรงใจเจ้าของบ้านด้วยก็ดี”

“ที่คุณแฉวผมทุกวันผมยังไม่เคยบอกให้เกรงใจคนข้างบ้านบ้าง”

“...”

ผมหาคำเถียงไอ้เด็กนี้ไม่ได้ และเขาก็มุดเข้ามานอนข้างผมเรียบร้อย
แล้ว จนต้องถดตัวถอยเว้นระยะให้ห่างออกมา

“ถ้าอยากได้เซ็กซ์เฟรนด์ก็ไปหาที่อื่น”

“นอนเฉยๆก็ได้”

ผมถอนหายใจ เมื่อเขาล้มตัวนอนหันหน้ามาทางผม ใช้ดวงตาสีฟ้า

นั่นจับจ้องมาราวกับเป็นการสะกดจิต ผมพลิกตัวหันหลังให้เขา
เตียงคิงไซส์ใหญ่พอที่จะนอนได้สองคนโดยไม่อึดอัด แต่ไม่ใช้การนอน
กับคนแปลกหน้า ที่เป็นการนอนจริงๆ และนั่นทำให้ผมอึดอัด การนอน
จ้องตาแข่งกับความมืดจึงเป็นทางออกให้ผม
และไม่นานคนข้างกายก็สงบนิ่ง เหมือนว่าเขาจะหลับไปแล้ว
ก่อนจะบอกลาพระจันทร์ ผมบ่นเพิ่มพ่ำ
“วันนี้เมาหนักไปนะ ไอ้หนู”

1.02 am.

เขาราคาแพงกว่าที่ผมคาด

โยธาในตอนแรกนั้นเป็นเด็กหน้าจืดที่ไม่มีใครสนใจเท่าไรหรอก
จนกระทั่งเขาขึ้นปีสอง เขาเริ่มเป็นที่รู้จักเพราะใบหน้าน่ารักขึ้นซึ่งมาพร้อม
กับข่าวลือแยะๆที่แพร่ไปทั่ว ไม่ใช่แค่ในหมู่มิตรที่เป็นพวกที่เฝ้ากลางคืนอยู่
แล้ว แต่กลับไปถึงหูเด็กเนิร์ดบางคนด้วยซ้ำ

ข่าวของโยธาโด่งดังจนผมแปลกใจ แม้จะสงสัยว่าใครเป็นคนปล่อย
ข่าว แต่ที่น่าสงสัยกว่าก็คือ...เขาเป็นอย่างนั้นจริงๆหรือไม่

ถ้าเป็นจริงก็ดี เพราะผมก็ซั๊กจะเบื่อกันที่นอนอยู่ด้วยแล้วเหมือนกัน
แต่ถ้าไม่จริง...ก็ไม่รู้สินะ

ถึงอย่างไร โยธาก็เป็นคนแรกที่ผมพยายามเข้าหา และเป็นคนแรก
ที่ทำให้ผมต้องการพิสูจน์ข่าวลือใดๆ

“ฮึก ปล่อย...”

“เมาแล้ว”

“...ปล่อย”

ผมโอบเอวคอดนั้นให้เข้ามาชิดตัวก่อนที่เขาจะเซจนทรงตัวไม่อยู่
ล้มพับลงไปเสียก่อน แต่คนเมาก็ยังพยายามดิ้นหนี

“เดี๋ยวไปส่ง”

“ไม่เอา อือ”

เด็กน้อยร้องงอแงอยู่ในอ้อมกอด ทว่าในตอนนั้นเขาไม่สามารถทำอะไร
เองได้เลยด้วยซ้ำ แม้กระทั่งยื่นให้ตรงยังเป็นเรื่องยากเลย

ผมจ้องมองดวงตาเขียวที่ตอนนั้นฉาบไปด้วยหยาดน้ำใส ใบหน้าเขา
แต่มีสีแดง ลมหายใจมีกลิ่นของแอลกอฮอล์ลละคลุ้งบ่งบอกถึงอาการ
เมาสุราถึงขีดสุด

เขาปรือตาจ้องผมกลับ ตาชั้นเดียวของเขาต็งตูดให้ใครต่อใคร
ต้องจ้องมองอย่างห้ามไม่ได้ ผมถือโอกาสนี้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ หวังฉิม
ริมฝีปากสีแดง ทว่าเขากลับรีบเบนหน้าหนีสัมผัสทันทีเมื่อรู้ว่าผมต้องการ
อะไร

“ทำไม”

“อือ ปล่อย”

“เดินเองก็แทบจะไม่ไหวอยู่แล้ว ปล่อยไปก็ร่วงสิ”

“ปล่อย ไหว...ปล่อย”

เขาร้องงอแงอีกครั้ง พยายามใช้สองมือเล็กๆ นั้นดันตัวผมออกอย่าง
ดีดร้อน

“อย่าดีด ไม่ไหวชะขนาดนี้แล้ว เตียวพากลับ”

“ไหว”

เขายังพยายามเถียงผมทุกอย่างที่ยืนตัวโยน จนผมต้องล้วงหากุญแจรถ
ในกระเป๋ากางเกงเขา โยธาร้องลั่น แต่พื้นที่ตรงนั้นไม่มีใครเดินผ่าน รวมถึง
ความมืดยามค่ำคืนยิ่งช่วยพรางตัวให้พวกผมกลมกลืนไปกับพุ่มไม้ ทำให้
การหวีตร้องของเขาช่างไร้ความหมาย และเมื่อได้กุญแจรถมา ผมก็พุงตัว
เขาออกจากพื้นที่ลับตาคน เดินไปยังโต๊ะที่เต็มไปด้วยเพื่อนของเขาและเพื่อน
ของผม

“โยเมาแล้ว เตียวกุพากลับ”

คนในโต๊ะมองมาที่ผม เพื่อนของเขาพยักหน้ารับ เพราะตัวเองก็ดูท่า
จะรับผิดชอบเขาไม่ไหว ไร้สติกันแทบทุกคน ส่วนผมก็ควักกุญแจรถตัวเอง
ส่งให้เพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ โดยไม่ต้องเอ่ยบอกอะไร หมอนั่นรู้อยู่แล้วถึง
ความต้องการของผม ผมเอ่ยลาทุกคนบนโต๊ะ พุงคนตัวเล็กออกจาก

ร้านไป

โยธายายามขึ้นตัวสุดฤทธิ์ แต่ผมจับเขาเข้าไปในรถจนได้แล้วคนนำรักก็หลับไป

ก่อนผมจะขึ้นรถ พลันมีรุ่นน้องคนหนึ่งวิ่งเข้ามาหาผม เขาเป็นเพื่อนของเด็กนี้ ชื่อโหม ผมเลิกคิ้วเป็นคำถามเมื่อเจ้าตัววิ่งมาถึง

“พี่...พี่อิม ผมขออะ อย่าทำอะไรเพื่อนผมเลยนะ”

ผมกระตุกยิ้มมุมปาก ชื่อเสียงแยะๆของผมคงลือลือไม่แพ้กัน

“พี่อิม คนนี้ผมขออะ ให้อะไรพี่” รุ่นน้องคนเดิมว่า พร้อมยกมือไหว้อย่างที่เจ้าตัวบอกยื่นโอนเอนไปมา “พวกผมขับรถกันกลับไม่ไหวก็จริง แต่พี่อย่าทำอะไรมันเลยนะ คนนี้แค่พาลับห้องเฉยๆได้มั้ยพี่”

ผมยิ้มรับ เอ่ยบอกรุ่นน้อง “ได้ ถ้าเพื่อนมึงไม่อยาก กูก็จะไม่ทำ”

“ขอบคุณนะพี่ ลัญญานะ”

“เออ”

ว่าจบผมก็ขึ้นรถฝั่งคนขับ คาดเข็มขัดนิรภัยให้เจ้าหญิงนิทรา เหลือบมองรุ่นน้องคนเดิมพร้อมพยักหน้าให้เขารับรู้ว่าคุณทำตามคำสั่งต่ยก่อนแล่นรถออกจากร้านสุราไปท่ามกลางพระจันทร์ที่ลอยอวดตัวเด่นอยู่บนท้องฟ้า โดยไม่ต้องถามหาที่อยู่ของเจ้าตัวเล็ก

เพราะผมรู้ดีอยู่แล้ว

เขาพยายามระวังตัวแล้ว แต่ไม่มากพอ...

ทันทีที่ผมรู้ว่ากลุ่มเพื่อนของเขาหนีดไปสังสรรค์กันที่ร้านเหล้าแห่งนี้ ผมก็ตามไปอย่างไม่รอช้า หอบเพื่อนซี้คนหนึ่งไปด้วยเพราะมีแผนการในใจ และเมื่อเห็นเขานั่งล้อมวงอยู่กับเพื่อนๆ ที่เด็กกว่าผมสองปี ผมก็ทำเป็นบังเอิญเจอ และขอร่วมวงด้วยทันที

ในขณะผม เราสนิทกันแทบจะทุกคนอยู่แล้ว และเป็นเรื่องปกติเมื่อผมที่เป็นรุ่นพี่ได้มาร่วมวงกับพวกปีสอง แม้จะถูกโยธาเหลือบมองด้วยหางตา แสดงสีหน้าไม่ไว้วางใจก็ตาม

เขาปฏิเสธแอลกอฮอล์ทุกชนิด เพราะถูกเพื่อนบังคับให้เป็นสารตีของทุกคน เขาไม่ได้แฉงใดๆ ปล่อยให้เพื่อนๆ ได้เมามายปลดปล่อยความ

เครียดกันตามสบาย ส่วนตัวเองก็นั่งจิบน้ำอัดลม

แต่เขาไม่รู้ที่ผมแอบผสมสุราลงไปในนั้นที่ละนิดยามเจ้าตัวเปลอโยเป็นคนคออ่อน แม้จะดื่มไปไม่กี่แก้วแต่ก็เริ่มไม่มีสติ จนผมหลอกให้เขาดื่มน้ำเมาชุดใหญ่ได้อย่างง่ายดาย

สุดท้ายก็จบที่สภาพอย่างที่เห็น

เพราะเพื่อน ๆ ของเขาตั้งใจมาเมา คราวนี้จึงไร้ซึ่งไม้กั้นหมาเหมือนวันก่อน กลายเป็นไม้เมากันหมดสิ้นจนเปิดโอกาสดี ๆ ให้กับผม

อย่างไรเสียก็ได้ใจจิตใจดำเกินไป การที่ผมพกเพื่อนสนิทตัวเองมาด้วยก็เพราะให้มันเป็นคนพาน้อง ๆ ในคณะกลับไปส่งแทนโยธา

ผมขับรถมาถึงคอนโดเขาในไม่ช้า พยุงร่างเล็กขึ้นห้องอย่างง่ายดาย ไม่ยากเลยที่จะบอกยามว่าผมเป็นรุ่นพี่เขาโดยที่ฝ่ายนั้นไร้ซึ่งความระแวงสงสัย ก็เจ้าของห้องเล่นเมาไร้สติขนาดนี้

ผมรูดคีย์การ์ด เปิดประตูเข้าไป อุ้มเขาไปห้องนอนที่อยู่ติดกับห้องรับแขก และพอวางเขาลงบนเตียงนุ่ม เจ้าตัวก็รู้สึกตัวแทบจะทันที

“ออกไปนะ!”

คนตัวเล็กพลิกตัวก่อนพยายามลุกขึ้นมาจ้องตาเขม็งใส่ผม ราวกับเพิ่งรู้ว่าว่ามีคนแปลกหน้าอยู่ในห้อง ไม่นี่...อันที่จริงก็ได้ได้แปลกหน้า แค่นี้ไม่สนิท...

“อะไร คนเขาอุตสาห์มาส่ง มาถึงก็ไล่กันเลยหรือไง”

“ออกไป”

“อย่างน้อยก็เชิญดื่มน้ำพักผ่อนหน่อยมัย”

“ไม่”

ผมจ้องเขา เปลือกตาชั้นเดียวของเขาแทบจะปิดลูกตากกลมมิดด้วยฤทธิ์เหล้า ตาแดง ๆ นั้นพยายามปรือขึ้นเพื่อจ้องตาสู้กับผม และเมื่อผมขยับตัวเข้าหาเขา หนูน้อยก็รีบถดตัวหนีไปขอบเตียงอีกฝั่ง ระยะเวลาจากร้านเหล้ามาถึงคอนโดของเขา คงจะทำให้เริ่มสร้างเมาบ้างแล้ว

ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่คิดว่าเขาจะมีสติครบ ถึงได้เอ่ยยั่วยุใส่ไป

“จะเล่นตัวไปทำไม”

ตุ๊ป

จบประโยค เขาคว้าหมอนใบโตมาขว้างใส่ผม เสียแต่มันไม่โดน หมอนใหญ่เลยลอยไปหล่นอยู่บนพื้นห้อง

“ออกไป”

“จะกินไปหน่อยมัย คนเขามาส่ง แล้วทำกันอย่างนี้หรือไง”

“...ขอบคุณ แล้วก็ออกไปได้แล้ว”

“แค่นี้หรือไง”

“จะเอาอะไรอีก ถ้าที่ต้องการอะไรจากผม ผมไม่มีให้หรอก”

“แน่ใจหรือ”

“...” เขาเงยบไปพักหนึ่ง ใช้ดวงตาเขี่ยวนั้นจ้องมาที่ผม ริมฝีปากแดงถูกพันขบแผ่วเบา ราวกับคนไม่มั่นใจในตัวเอง “ออกไปได้แล้ว”

เขากล่าวเสียงสั้น แต่ผมยังไม่ได้คำตอบที่อยากได้ จึงเอ่ยถาม

“เท่าไร”

เขาเบิกตาโพลง โยนหมอนเล็กๆ สองใบมาทางผมอย่างมีน้ำโท

“ผมไม่ขาย!”

“ให้ฟรี?”

“ออกไป!!” เขาตอบด้วยการตวาดเสียงดังสนั่นไล่ผม

“ออกไปก็ได้ แต่ขอถามอะไรหน่อย”

“...”

“เคยนอนกับใครรีเปล่า”

ตุ๊ป

ครานี้เป็นหมอนอีกใบที่พุ่งใส่ตัวผม ผมหลบไม่ทัน แต่คว้าทันก่อนที่มันจะพุ่งใส่หน้า

อารมณ์คุกรุ่นของผมในตอนนี้อาจจับเขาซึ่งลงบนเตียงแล้ว กระทำอะไรๆตามใจอยากได้งายตาย เพียงแต่ได้ให้สัญญาแก่เพื่อนของเขาไว้แล้ว และผมไม่มีรสนิยมบังคับขึ้นใจใคร

แม้ว่าจะสงสัยที่ตัวเองยอมทำตามสัญญาลมปากที่ให้ไว้กับเพื่อนเขาอย่างงายตาย คิดว่าถ้าเป็นคนอื่น ผมคงไม่รอช้าที่จะทำให้เคลิบเคลิ้มคล้อย

ตาม ทว่าอะไรหลายๆอย่างทำให้ผมต้องปล่อยมือจากเขาไปอีกครั้งอย่าง
น่าเสียดาย

ถึงอย่างไร...ก็ได้คำตอบแล้ว

00.03 am.

อย่ามาเบียด

“หยุดเลย ไหนว่านอนเฉยๆ”

“แค่กอดก็ไม่ได้เหรอ”

“มากไปแล้ว”

“แค่กอดเอง อย่าหวงตัวหน่อยเลย”

เขายังไม่หลับ เมื่อครู่หลังจากผมพลิกตัวหันมาจ้องหน้าเขาได้ไม่ทันไร
เด็กข้างบ้านก็ลืมหูลืมตาโพล่ง ขยับตัวเข้ามากอดกายผมจนต้องพยายามผละตัว
ออก พยายามอดทนอยู่นะ แต่เสน่ห์เขาน้อยซะที่ไหน สุดท้ายที่ผมทำได้
ก็แค่ขืนตัวแล้วนอนนิ่งๆไม่ขยับไปมากกว่านี้ และก็แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

“ช่วยบอกเหตุผลว่าทำไมฉันต้องอยากกอดคนแปลกหน้าด้วย”

คราวนี้เจ้าของชื่อลัลเล่ย์หน้าซอสนั้นมาจากอกผม ดวงตาสีฟ้าทอประกาย
ในความมืด ใบหน้าละมุนโดนแสงจันทร์ที่แอบลักลอบผ่านเข้าผ้า màn ส่องแสง
ฉาบหน้าไปครึ่งหนึ่ง แสงจันทร์นวลราวกับเป็นเวทมนตร์ส่งผลให้เขาดู
น่าลุ่มหลงกว่าเดิม

ไม่จบแค่การจ้องมอง เสียงทุ้มเย็นเอ่ยถาม

“ผมไม่น่ากอดเหรอ”

“...”

ตอบคำถามไม่ได้ ไม่ใช่ไม่มีคำตอบ แต่ไม่อยากตอบให้คนตรงหน้า
ได้ใจไปมากกว่านี้ เขาดูเหมือนจะรู้ว่าตัวเองมีเสน่ห์ดึงดูดใครต่อใครมาก
แค่ไหน และรู้จักบริหารเสน่ห์ตัวเองได้อย่างแยบยล

ยิ่งได้อยู่ใกล้ทำให้มองเห็นใบหน้าสวยชัดเจนยิ่งขึ้น คนตรงหน้าน่ากอด
อย่างไม่ต้องสงสัย ใบหน้าวิจิตรราวกับรูปวาดชวนให้ลุ่มหลง ผมไล่สำรวจ

ใบหน้าของเขาอย่างละเอียดอีกครั้ง

ลัลเป็นคนสวย...อย่างที่บอก เส้นผมยาวสีเข้มเปิดให้เห็นหน้าผากมนชัดเจน ขับใบหูรูปหน้าตุ่มมูรณแบบ คิ้วโค้งรับกับจมูกสั้น ริมฝีปากน่ำลัมผัส และดวงตาสีฟ้าที่น่าพิศวง ผมไม่รู้ว่าเขาเป็นลูกครึ่งหรืออะไร เพียงแต่มันแปลกดีที่ได้เห็นพันธุกรรมของธรรมชาติในรูปแบบที่ผมไม่คิดว่าจะได้เจอกับตาตัวเอง ทั้งชีวิตแม้จะรู้จักผู้คนมากมาย แต่ไม่เคยเห็นใครที่มีดวงตาสีน้ำทะเลสวยขนาดนี้มาก่อน

ยังไม่นับสัมผัสทั้งไอนุ่นและกลิ่นกายที่ราวกับกำยานธูปหอม คอยกล่อมประสาทให้เคลิ้มมัวเมาไปกับรสกลิ่นอันหอมหวาน

ผมถอนหายใจรอบที่ร้อยของคืนนี้

“นอนนิ่งๆ ไปเลย”

ลัลตอบแทนคำตอบด้วยการเบียดตัวเข้ามามากกว่าเดิม ซ้ำยังเบียดสะโพกเข้ามาแนบชิดกับส่วนกลางลำตัวผมอย่างอาภางาญ คนสวยต้องจนหน้าถีบ แต่ครานี้ผมเลิกใช้ไม้แข็งกับเขาแล้ว ในเมื่อดูแล้วก็ยังไม่ยอมทำตาม ผมยอมอ่อนให้สักนิดก็ได้

ผมทำเป็นไม่สนใจท่าทางยั่วยวนของเขา เอื้อมมือไปลูบเส้นผมคนในอ้อมแขน

“ผมสวยนะ”

ผมไล่เส้นผมเส้นเล็กนุ่ม ตอนนี้เส้นผมสีดำยาวสยายอยู่ในกำมือ ดูหลอนในความมืด แต่เมื่อต้องแสงจันทร์กลับดูสวยงามน่าพิศวง

ครานี้เจ้าของผมยาวระงัก เด็กหนุ่มไม่พูดอะไรต่อ ก้มหน้าซบลงที่อกผม ซุกใบหน้าหวานละมุนหลบหนีแสงจันทร์ และยอมสงบนิ่งไปในที่สุด ผมลอบขำท่าทีของเขา ดูทำไม้อ่อนจะใช้ได้ผลกับเด็กเกเร เมื่อความเงียบเกิดขึ้น ไร้ซึ่งลุ่มเสียงโอดมาขัดบทรเพลงของราตรีกาล ผมก็นอนจ้องขวัญบนหัวของเขาในความมืด มีกลิ่นกายหอมรัญจวนของเด็กหนุ่มเผลอออกมาเป็นระยะ คล้ายเนื้อสดวางอยู่หน้าปากถ้าสิ่งนี้ เป็นบททดสอบให้กับสิ่งโศกพิโรธ หิวกระหาย เขาน่าจะกลับไปแล้ว

และทิ้งให้ผมนอนเกร็งอย่างกลัวว่าตัวเองจะขาดสติ

อากาศยามเช้าไม่ได้เย็นสบายอย่างที่หวัง แสงตะวันจะเริ่มแผดเผา และลักลอบเข้าช่องว่างของผ้าม่าน แต่เพราะมีเครื่องปรับอากาศ ทำให้บรรยากาศในห้องยังคงน่าอน

หลังตื่นนอน ผมจับจ้องแขกไม่ได้รับเชิญที่นอนคว่ำกอดหมอนอย่างไรเกาะป้องกัน หลังจากนั้นก็พยายามขุดตัวเองออกจากเตียงเพื่อออกไปซื้อข้าวหน้าปากซอย ทว่าเมื่อกลับเข้ามา เจ้าของซื้ออัลก็ลอบออกบ้านผมไปอย่างไม่บอกไม่กล่าว ทิ้งให้ผมซื้อข้าวมาสองกล่องอย่างเสียดายของ เอาเถอะ ตื่นมาคงสร้างเมมาแล้วละมั้ง ถึงได้เผลอแนบไปแบบนี้

ผมไม่เจอเด็กขี้เมานี่อีกเลยนับจากวันนั้น

เด็กหนุ่มหายตัวไปราวกับว่าเป็นซินเดอเรลลาจริงๆ อย่างนั้นแหละ เพียงแต่ไม่มีรองเท้าแก้วให้ตามหา

ผ่านคืนนี้ไปก็วันที่สี่แล้วที่ไม่เห็นเขาเมาเฝ้าอยู่หน้าบ้าน ไม่รู้ว่าเลิกแล้วหรือไม่กลับบ้านกันแน่

อย่างไรก็ตาม ผมได้แต่ออกไปสูบบุหรี่เป็นเพื่อนพระจันทร์อยู่คนเดียว มาตลอดหลายคืนที่ผ่านมา

และเมื่อเข้าสู่คืนที่ห้า ผมเห็นรถกระบะคันตาขับมาจอดที่บ้านหลังตรงข้าม และไม่รอช้าที่จะชะเง้อมองหาคนที่ลอบหายไปไม่บอกกล่าว

และบิงโก เจ้าเด็กนั้นก็กลับมาแล้ว

พร้อมกับสภาพที่แปลกไปอย่างเห็นได้ชัด

หลักๆ เลยก็คือ...เส้นผมที่เคยยาวปรกหลัง บัดนี้สั้นลงเหลือเพียงความยาวเลยบ่าไม่ถึงฝ่ามือ...

“ตัดผมหรือ”

ผมเอ่ยทัก แอบเห็นว่าเขาชะงักไปแวบหนึ่ง ก่อนหมุนตัวหันมาดวงตาสีฟ้ายังคงส่องแสงเปล่งประกายแข่งกับแสงจันทร์เหมือนเคย เขาไม่ตอบอะไร ทำเพียงแค่อัจฉมาและหมุนตัวกลับไปไขกุญแจรั้ว เข้าบ้านตัวเองไปอย่างคล่องแคล่ว

วันนี้ไม่เมาแฮะ

ผมพ่นควันบุหรี่ออกปาก สูดมะเร็งอีกสองสามครั้งจนหมดมวน

ก็กลับบ้านตัวเองไป

พลางนึกเสียดายเส้นผมที่เคยยาวกว่านี้นิดหน่อย ไม่รู้ว่าเขาไปตัด เพราะผมเอ๋ยทักไปเมื่อคืนนี้รีเปล่า

คืนต่อมา บุหรีผมหมดของอย่างไม่น่าให้อภัย ปกติผมมักจะซื้อบุหรี ตุนไว้ แต่ตอนนี้กลับไม่เหลือแม่สักมวนเดียว ผมหงุดหงิด และคงหงุดหงิด มากกว่านี้ถ้าหากว่าไม่ได้มะเร็งมาสูบลักเฮือก

เลยคิดว่ากระเป๋าดังค์ก่อนเดินออกไปยังเซเว่นหน้าหมู่บ้าน

ผมตั้งใจมาซื้อบุหรี แต่ไม่ได้ตั้งใจจะมาเจอเขาผู้เป็นเจ้าของดวงตาสีน้ำทะเล

เด็กหนุ่มชะงักที่เจอหน้าผม แต่ก็หันไปหยิบกระป๋องเบียร์อีกสอง กระป๋องก่อนปิดตู้แช่ ท่าทางเขาเองก็ตกใจ ทว่าดูไม่ได้แปลกใจ

“ดื่มอีกแล้ว”

ผมต่อว่า คนขี้เมาไม่ได้ตอบอะไร พอจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ข้างๆเสร็จ เขาก็สะบัดหน้าหนีไป ผมคิดว่าเป็นนิสัยปกติของเจ้าตัวเวลาไม่เมา... หยิ่งผยอง

จนอดไม่ได้ที่จะคว้าแขนผอมๆ นั้นก่อนที่เขาจะเดินหนีไป

“กลับด้วยกันสิ”

เขามองหน้าผม แต่ก็ยอมหยุดเดิน ยืนรอจนผมจ่ายเงินเสร็จ ก้าว ออกร้านไปพร้อมกัน

“คุณพูดเหมือนอ่อยผมอยู่” ทันทีที่ปราศจากผู้คน น้ำเสียงทุ้มเย็นนั้นก็เอ่ย

“ก็บ้าแล้ว”

ไม่เข้าใจว่าไอ้เด็กคนนี้ทำไมต้องคิดไปในทางนั้นตลอด คนอุตสาหกรรม มาอย่างเป็นทางการ มีไมตรีจิตต่อกันเฉยๆ ไม่ได้หรือไง

เราสองคนเดินกลับบ้านท่ามกลางความมืดยามราตรี และมีพระจันทร์ ลอยเด่นอยู่กลางท้องฟ้า ผมมักเจอเขาแค่ช่วงเวลากลางคืน แต่ก็ต้องเป็น อย่างนั้นอยู่แล้ว ในเมื่อช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ทำงาน ผมมักจะไม้ออกไปไหน กลางคืนเงียบสงบ วันนี้ไม่มีแม้แต่เสียงลมพัด เสียงความเงียบ

พูดคุยกันจนผมต้องเป็นฝ่ายทำลายบทสนทนาของความเงียบลง

“ทำไมถึงตัดผมล่ะ”

“...”

ลัลไม่ตอบ ไม่แม้แต่จะหันมามอง เขาใช้ดวงตาสีมหาสมุทรจ้องมองไปแต่เส้นทางข้างหน้า แววดาดูว่างเปล่ากับคำถาม

“ไม่เสียตายเหรอ”

เขาเงยไปพักใหญ่อีกครา แต่สุดท้ายคนข้างๆก็ไม่ปล่อยให้ผมคุยอยู่คนเดียว

“เสียตาย”

“แล้วตัดทำไม เพราะฉันทักไปตอนนั้นหรือ”

“ไม่รู้สิ...อาจจะ”

“อา...”

“อันที่จริงอยากตัดสั้นเลยด้วยซ้ำ แต่ทำใจไม่ได้”

“ไม่ต้องตัดหรอก ้วยาวนี่แหละ” อันที่จริงผมนึกภาพเขาตัดผมสั้นไม่ค่อยออกเท่าไร รวมถึงคิดว่าปล่อยให้เส้นผมยาวคลอเคลียใบหน้าเขาก็ดีอยู่แล้ว

“ไว้รอทำใจได้จะไปโกนหัว”

“นี่ประชดกันใช่ไหม”

ผมร้อง หันหน้าไปมองคนซี่ประชด พลันเห็นรอยยิ้มสว่างไสวท่ามกลางแสงจันทร์จนหัวใจเต้นผิดจังหวะไปวูบหนึ่ง ผมไม่เคยเห็นเขายิ้มจะมีก็แต่ใบหน้าเฉื่อยชา ไม่รับรู้เรื่องราวอะไรเสียส่วนมาก แม้ว่าหากสังเกตดี ๆ จะเห็นแววดาโคกของเขาเจือปนอยู่เสมอก็ตาม

รอยยิ้มแรกของเขาที่มอบมาทำให้ผมรับมือไม่ทัน

จนเปลอพุดอะไรแปลกๆออกไป

“เป็นแบบวาดรูปให้หน่อยสิ”

“หา”

ทันทีที่เสียงทุ้มเย็นตอบกลับมา ผมพลันได้สติ อา...เปลोटัวไปเสียแล้ว

“เปล่าหรือ ไม่มีอะไร”

ระยะทางจากบ้านถึงปากซอยไม่ได้ใกล้ เราเดินมาเพียงครึ่งทางเท่านั้น และเขาไม่มีที่ท่าว่าจะเป็นฝ่ายเอ่ยปากพูดก่อน ผมไม่ชินกับการใช้ความเงียบสื่อสารเมื่อมีใครอยู่ข้างๆ ถึงได้หาเรื่องคุยกับเขาไป

“อายุเท่าไรแล้วนะ”

“หือ ผมเหรอ”

“ก็ใช่นะสิ”

“ยี่สิบสอง”

อา...

“จริงหรือ”

“จะโกหกไปทำไม”

“หน้าตาเด็กกว่านั้น เหมือนเพิ่งข้ามหาลัยได้ไม่กี่ปี”

เขายักไหล่ “ชมให้ม๊ยะ”

“แล้วแต่จะคิด” ผมว่า

“แล้วคุณล่ะ” ครานี้เจ้าของชื่อลัลเป็นฝ่ายถามผมกลับบ้าง “อายุเท่าไร”

“ปีนี้ก็ยี่สิบเก้า”

“ไม่อยากจะเชื่อ”

“ทำไม”

“ดูแก่กว่านั้น”

ผมคิดว่ากระตุก กำมือแน่นไม่ให้ไหลไปเชกหัวเจ้าเด็กแวรนี่

“เวลาคุณพูดเหมือนคนรุ่นพ่อ” เขาว่าต่ออย่างไม่คิดจะใส่ใจใบหน้าที่เคียดแค้นของผม

“...แล้วผมต้องเรียกคุณว่าพี่ม๊ยะ หรือต้องเรียกอะไร ลุง?”

ผมพ่นลมหายใจออก บอกกับตัวเองว่าอย่าไปเอาอะไรกับเด็กนี่มาก

“เรียกแบบเดิมนั้นแหละ”

“เรียกคุณนะหรือ”

“อืม”

“เอานั่นก็ดี”

ผมถอนหายใจอีกครั้ง อายุห่างกันไม่ถึงสิบปีท่าเหมือนกับอยู่คนละโลก ความคิดผมคงแก่กว่าอายุจริง ๆ และความคิดเขาก็คงเด็กกว่าความจริง ทำให้เราดูเหมือนจะจูนกันไม่ค่อยติด

แต่เอาเถอะ

“สูบบุหรี่ได้มั้ย”

ผมถามเขาขึ้นมาเมื่อเราเจอกันไปอีกครั้ง ใกล้จะถึงบ้านแล้ว แต่ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าไม่อยากเสียเวลาเพิ่มไปกับการสูบบุหรี่แรงเข้าปอด แค่นี้ก็หักเวลาดินทางไปซื้อบุหรี่มากพอแล้ว งานในห้องยังไปไม่ถึงไหนเลย

“ได้”

เขาตอบกลับมา และทันทีที่ปลายบุหรี่ติดไฟจนเกิดควัน เขาก็กระเซะตัวเข้ามา

“ทำอะไร”

“สูบด้วย”

เขาว่าด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา ชบหัวเข้ามาที่ไหล่ผมอย่างเป็นธรรมชาติ ทำราวกับว่าสิ่งที่กระทำอยู่ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย

“พอเลย แค่นี้นายก็จะดับแข็งตายอยู่แล้ว อยากเป็นมะเร็งตายด้วยหรือไง”

“อ้อ ก็เลยมาขอสูบบุหรี่มือสองนี่ไง เผื่อจะตายช้าลง”

ให้ตาย ผมไม่เข้าใจความคิดเขาจริงๆ

“งั้นเอาเบียร์มา จะแย่งดื่ม”

“ไม่ให้”

ผมยืนอยู่เล่นกับเด็กข้าง ๆ ตัวนี้ไปโดยไม่รู้เลยว่าเราเดินมาถึงบ้านกันแล้ว เด็กหนุ่มปล่อยมือให้ผมเป็นฝ่ายคว้าถุงที่มีเบียร์กระป๋องอยู่สามสี่กระป๋องได้สำเร็จ เขาซ้อนสายตามายังผม ใช้สายตาที่ผมพ่ายแพ้นั่นออกด้ออันอีกครั้ง

“ผมนอนด้วยนะ”

“ไม่ได้”

ผมร้อง พยายามส่งสายตาดูจ้องเขาเพื่อปฏิเสธ ทว่าเจ้าของดวงตาสีฟ้า กลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้ พิงโบหน้าสวยหวานนั้นเข้ากับอกผม ซ้อนสายตา จากมุมต่ำราวกับลูกแมวเชิงๆ

“นอนเฉยๆก็ได้”

อา...ให้ตาย เขานี้เก่งเรื่องทำให้คนอื่นตกหลุมเสียจริงๆ

ผมพยายามรวบรวมสติทั้งหมดในชีวิตเพื่อตอบกลับ ค้นหาประโยค ปฏิเสธที่ละมุนละม่อมที่สุด

“เตียงที่บ้านก็เป็นห่วงหอรอก”

“คุณเคยเห็นคนที่บ้านผมหอรอ”

“...”

“ไม่มีใครอยู่หอรอก”

น้ำเสียงทุ้มเย็นเจือไปด้วยความรู้สึกหงอยเหงาจนสัมผัสได้

1.03 am.

โยธาเป็นคนแรกที่ผมยอมถอยให้

หลังจากที่เดินหันหลังให้กับเด็กน้อยที่มีหมอนเป็นอาวุธในคืนนั้นแล้ว ผมก็ทำได้แต่ลอบมองเขาจากที่ไกลๆ โยธายังคงเซิดหน้าเดินหลังตรง ไม่ยอมทำท่าทางอ่อนแอให้ใครเห็น แม้ว่าทุกคนจะมองเขาแต่เรื่องแยๆก็ตาม ดวงตาชั้นเดียวนั้นยังคงเฉียวคม เหมือนทุกสายตาที่มองมาได้อย่าง กล้าหาญ

ผมยกน้ำขึ้นมาดื่มพลางมองรุ่นน้องที่เดินไปยังโต๊ะนั่งพร้อมจานอาหารในมือ เขายังคงอยู่กับเพื่อนกลุ่มเดิม เฝียบพร้อมด้วยสายตาสอดรู้ ของคนรอบข้าง แต่โยทียังทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างง่ายดาย

ผมไม่รู้ว่่าข่าวลือเสียๆหายๆของเขาเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ที่รู้คือข่าวลือนั้นน่าจะไม่ใช่ความจริง ภาพของเขาในคืนนั้นยังคงติดตาผมจนถึงวันนี้ เขาที่เหมือนลูกหนูจนมุม ทำอะไรไม่ได้เลยได้แต่ร้องจี้ๆ ชมชูศัตรู ไม่พอยังพยายามป้าหมอนราวกับว่ามันเป็นอาวุธสงครามที่ดีที่สุด

ภาพหนูตัวขาวๆ ที่จนมุมจนทำอะไรไม่ได้นอกจากขึ้นเสียงนั้นไม่น่าใช้การแสดง ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องทำเป็นเหมือนขลาดกลัวขนาดนั้น แม้จะไม่แน่ใจว่าเขาเคยนอนกับใครหรือเปล่า แต่ที่รู้แน่ชัดก็คือ เขาไม่ใช่ไอ้ตัว ที่เอาแต่ร่านอ้าขาให้ใครต่อใครเหมือนที่หลายๆ คนลือกัน

ในที่แรกผมก็คิดว่าเขาอาจจะร่านเงียบ แต่ยิ่งสังเกต ยิ่งรับรู้ถึงตัวตนของเขา ยิ่งรู้ว่าตัวเองคิดผิด โยธาไม่ใช่คนอย่างนั้น เขาดูหยิ่งผยองมากเกินกว่าที่จะยอมให้ใครต่อใครเข้าหาด้วยซ้ำ

ผมเชื่อว่าจากข่าวลือที่แพร่ไปทั่วนี้คงนำพาคนอย่างผมให้เข้าหาเขาไม่น้อย ไม่รู้ว่าคนตัวขาวมีวิธปฏิบัติอย่างไร และขอให้ผมเป็นคนแรกที่ได้เข้าไปในห้องนอนของเขา

ไม่รู้ทำไม แต่แค่คิดว่าหากมีคนอื่นอย่างกรายเข้าไปในนั้น ผมก็รู้สึกหงุดหงิด

โยกินข้าวเสร็จแล้ว เขาลุกพร้อมเพื่อนๆ นำจานไปเก็บคืน และผมก็ไม่มีอะไรให้มองอีกต่อไป พลันเสียงเรียกจากคนข้างๆ ก็ดังขึ้น เหมือนรู้ว่าเป้าหมายของผมจากไปแล้ว

“ฮิม ไปเรียนกันได้แล้ว”

หลังจากนั้นผมก็เฝ้ามองเขาเมื่อมีโอกาส คณะผมงานเยอะ เน้นสั่งงานเป็นหลัก ทำให้ช่วงเวลาอื่นๆ ก็ไม่ได้สังเกตเขาเหมือนเคย ก็ได้แต่หวังว่าเขาจะไม่กลายเป็นคนแบบในข่าวลือ...

...อา...แล้วทำไมผมต้องคาดหวังอะไรแบบนี้ด้วย

อาจจะเป็นอาการกลัวจะเสียหน้า ถ้าเขาไม่ยอมนอนกับผมแต่กลับไปนอนกับคนอื่น ผมคงซัดใจ

ที่ผ่านมาผมแอบมองเขาบ่อยจนตัวเองยังรู้สึกผิดสังเกต โดยปกติแล้วผมไม่ชอบจู้จี้จ้าน ถ้าเขาบอกไม่ก็คือไม่ ไม่มีการต่อรองนอกรอบ จบกันแค่นั้น แม้ส่วนใหญ่จะไม่มีปฏิกิริยาผมก็ตาม แต่โยธา...ผมไม่รู้ทำไมถึงเอาแต่มอง แถมมองเขามาได้สองอาทิตย์แล้ว หนูจืดยังคงเดินเซิดหน้าไม่สนใจใครเหมือนเดิม และก็มีคนเข้าหาเขามากเหมือนเดิม

เขาไม่ค่อยไปร้านเหล้าแล้ว คงเพราะใกล้ส่งงานด้วย แต่อีกส่วนหนึ่ง

ผมคิดว่าเจ้าตัวคงรู้ว่ามันมีหลาย ๆ คนลึ้งจะงาบเขาอยู่ ถึงได้ห่าง ๆ จากสุรามีนเมา ซึ่งก็ดีแล้ว...เอาตัวเองให้ห่างจากอันตราย

แต่นั้นหมายความว่าผมเองก็ไม่มีทางเข้าหาโยธาได้อีก

ซึ่ง...ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจิตใจเขาอะไรขนาดนี้ ขนาดที่ว่าคู่หูคนโปรดของผมก็เอาไม่อยู่ ในเมื่อผมเอาแต่ใจลอยคิดถึงเขาขณะร่วมรักกับใครอีกคน จนผมต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ ยอมไม่นอนกับใครอีกเพื่อปรับอารมณ์ตัวเองให้กลับมามากที่

และวันหนึ่ง ในระหว่างที่กำลังนั่งคอยเพื่อนเลิกเรียน สายตามผมก็พลันเหลือบไปเห็นร่างเล็กที่คุ้นเคยวิ่งตุ๊ก ๆ หายไปยังที่จอดรถ ตามมาด้วยผู้ชายตัวโตที่ผมไม่เคยเห็นหน้า ดูท่าคงเป็นเด็กนอกคณะ

ไม่รู้อะไรสั่งให้ผมเดินตามไปดู แต่มันทำให้ผมพบว่าเจ้าหนูตัวเล็กกำลังตกอยู่ในอันตราย

ผมเห็นเขาพยายามเปิดรถตัวเองเพื่อเข้าไปหลบผู้ชายคนนั้น ทว่าไม่ทัน ขาสั้น ๆ ของเขาวิ่งไปถึงรถช้ากว่าคนตัวโต ทำให้เขาถูกอีกฝ่ายกระชากแขนไว้ก่อนที่ตัวเองจะมุดเข้าไปอยู่ในพื้นที่ปลอดภัย

ผมลอบสังเกตเงียบ ๆ จุดบุดหรือคอยลุ่มนอยอยู่ห่าง ๆ

หนูจืดโดนลากออกไปจากรถคันหรู เขาพยายามขึ้นตัวแล้ว แต่ตัวแค่นั้นจะไปสู้แรงคนที่ตัวโตกว่าเกือบสองเท่ายังไงไหว และท่าทางทักษะการปกป้องตัวเองก็อ่อนแอเสียจนน่าหัวร่อ เขาใช้มือเล็กๆ นั้นตีแขนอีกฝ่ายซ้ำ ๆ ใช้ดวงตาเฉียวคมพยายามจ้องชู่ ปากร้องบอกให้อีกฝ่ายปล่อย ไม่ต่างอะไรจากที่เคยทำกับผม รู้เลยว่านั่นนอกจากไม่เจ็บแล้วยังไม่ทำให้คันอีกต่างหาก

ลานจอดรถที่คณะไม่ค่อยมีคนเท่าไร ช่วงนี้ฟ้าเริ่มมืด ผู้คนออกจากคณะไปแล้ว ไม่ก็ไปกินข้าวเย็น ทำให้ที่ตรงนี้แม้จะเป็นที่โล่งแต่กลับดูร้างกลายเป็นสถานที่สำหรับผู้ไม่หวังดีได้ทันที คนตัวโตแปลกหน้าคว้าแขนเจ้าหนูตัวน้อยไว้ ลากเขาไปอีกฝั่ง ไม่ทันที่จะได้รู้ว่าผู้ชายคนนั้นจะพาโยธาไปไหน ผมก็โผล่เข้าไปขัดจังหวะเสียก่อน

ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นฮีโร่ แต่ถ้าหมอนั้นได้ตัวโยธาไปทั้งคู่ที่ผมไม่เคยได้

แม้แต่จูบก็คงจะเจ็บใจไม่น้อย

“ปล่อยเขา” ผมบอกอีกฝ่ายที่กำลังโยธามาแน่น ไอนั้นแค้นองผม โกรธๆ ที่มาขัดจังหวะ ก่อนเอ่ย

“ผมแค่จะพาเขาไปคุยให้รู้เรื่อง”

“ปล่อย!” โยธาร้องลั่น ไม่เห็นด้วยกับประโยคของหมอนั่น

“ดูเหมือนน้องกูไม่ได้ต้องการจะคุยกับมึงนะ”

“แค่เข้าใจผิดกันนิดหน่อย ไม่ต้องมายุ่ง”

ผมเลิกคิ้ว จ้องไปยังคนตัวเล็กที่ทำหน้าเหมือนหนูชูฟอๆ “ว่าไงละ โยธา อยากให้กูยุ่งรีเปล่า”

หนูตัวขาวที่จนมุมหนึ่งไปสักพักนึงก่อนพยักหน้า ทำทางจนใจนั้นน่ารัก เสียจนผมผลอยยิ้มออกมา

“งั้นมึงก็ปล่อยได้แล้ว”

“บอกว่าไม่ต้องมายุ่งไง”

“จะให้กูต่อมึงหรือว่าให้ปล่อยคิลิที่มึงจุดน้องกูดี”

ไอนั้นโง่เบิกตาโต แน่นนอน ผมแอบมองอยู่แต่ไม่ได้ถ่ายคิลิอะไร หรอก แค่มั่นไปนั้น มีเรื่องกันในมหาวิทยาลัยคงไม่ดีเท่าไร แต่ถ้าข้างนอก ผมคงไม่รอช้าที่จะต่อมັນให้หน้าแตก

สุดท้ายไอ้คนนอกคณะก็ยอมปล่อยแขนโยธา ทำทางโกรธจัด แต่ผมไม่สนใจเขามาก เดินไปโอบตัวคนตัวเล็กก่อนพาเขาไปยังรถหุ

เมื่อโยธาเข้าไปในรถของเขาได้แล้ว ผมก็เอ่ยปาก

“ไหนคำขอบคุณ”

“...ขอบคุณ”

“เป็นี่มานานยัง”

“อะไร”

“มีใครมาตามแบบนี้”

“...”

ไม่ตอบอีก

“อยากให้ช่วยอีกไหม”

“...ไม่เป็นไร”

“ก็เห็นๆ อยู่ว่าเอาตัวเองไม่รอด”

“...” คราวนี้เขาไม่เถียง แต่กลับก้มหน้างอค

“ก็ถ้าข่าวลือเรื่องมึงมันแยขนาดนั้นละก็ ลองเปลี่ยนมันดูใหม่”

คนตัวขาวใช้ดวงตากกลมที่อยู่ภายใต้เปลือกตาชั้นเดียวนั้นจ้องมองมาที่ผม ราวกับรอประโยคถัดไป...ซึ่งผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าทำไมตัวเองถึงคิดและพูดเช่นนั้น

“เปลี่ยนมาเป็นอาชีพให้กูคนเดียว”

00.04 am.

เราพบเห็นสีฟ้าทุกวัน ทว่าไม่เคยได้สัมผัส

สีฟ้าสำหรับผมแล้วขึ้นชื่อว่าเป็นสีที่สวยงามและน่าพิศวงในเวลาเดียวกัน ลองสังเกตดีๆ เราจะเห็นสีฟ้าอยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะจากท้องฟ้าหรือจากน้ำทะเล ทว่ากลับไม่เคยได้สัมผัส ท้องฟ้าอยู่ไกลเกินเอื้อม ส่วนน้ำทะเลเมื่อบรรจลงในภาชนะอื่นที่ไม่ใช่มหาสมุทรแล้วก็จะไม่ใช่สีฟ้าอีกต่อไป

สีฟ้าเคยเป็นสีที่ทำให้ยากมากในวงการศิลปะ จนกระทั่งสีอัลตรามารีนถูกผลิตขึ้นมา สีฟ้าจึงจับต้องได้ในที่สุด กลายเป็นที่ต้องการไปทั่วโลก และเคยมีราคาแพงมากกว่าทอง ในยุคสมัยนั้นสีฟ้าจึงไปปรากฏอยู่ในงานศิลปะชั้นสูงมากมาย

...ดวงตาของเขาใกล้เคียงกับสีฟ้านั้นมากทีเดียว

ผมเหม่อลอย จมไปกับความคิดเกี่ยวกับสีฟ้าที่เคยได้รับรู้มาโดยมีที่มาจากเขา คนที่เหมือนแมวหง่านอนคว่ำตัวอยู่บนเตียงผม หันหน้าออกข้างซุกกับหมอนใบโต เป็นอีกครั้งที่ผมเปิดประตูให้เด็กขี้เมาเข้าบ้าน แต่ดูท่าว่าคงต้องเปลี่ยนเป็นเรียกว่าเด็กขี้เหงาเสียมากกว่า

แสงอาทิตย์ฉาบลำตัวบบางนั้นผ่านผ้าม่าน ลัลยังคงนอนอูตุแนหนึ่ง และแน่นอนว่าเรายังไม่ได้ทำอะไรเกินเลยไปมากกว่านอนเฉยๆ เขาเข้านอนเมื่อตีสามเต็มเป็นกระป๋องที่สอง พร้อมกับผมที่หมดอารมณ์ละเลงสี

บนผืนผ้าใบ เราจึงได้นอนพร้อมกันอีกครั้ง เป็นอีกครั้งที่ผมตื่นก่อนเขา และเรื่อนร่างของลัลทำให้ผมเผลอจับจ้องจมลงไปในช่วงความคิดอย่างไร้สติ เช่นนี้

ผมไล่มือไปสัมผัสผืนเอวคอดอย่างเผลอตัว เมื่อลัลไม่รู้สีกตัวจากสัมผัส นั้นผมก็ยิ่งได้ใจ เลื่อนมือไปลองลูบเส้นผมนุ่มนวลอีกครั้ง พลางนึกเสียดาย ผมชอบตอนมันยาวกว่านี้คิดหน่อย

ละจากการสัมผัสตัว ผมเบนสายตาไปจับจ้องใบหน้าสวยหวานยามหลับไหล แม้ยามนอนเขายังแผ่เสน่ห์น่าดึงดูดได้อย่างไม่ลดละ รวกับดอกไม้งามที่ใช้กลิ่นหอมลือก่ล่อแมลงให้เข้าใกล้ หรือไม่ก็อาจจะเป็นผีพราย ร่ายมนตร์เสน่ห์ให้ทุกคนที่ได้เห็นต่างหลงใหลมัวเมาไปกับรูปร่าง

ผมไม่รู้ว่าจะต้องพำนักกับรูปร่างของเขาอีกนานแค่ไหน แต่เขาน่าหลงใหล รวกับหลุดมาจากอีกโลกหนึ่ง เมื่อได้เห็นแล้วยากที่จะห้ามความต้องการไม่ให้ครอบครอง ทว่าดูเป็นของชั้นสูงเหมือนกับสีฟ้าในสมัยก่อน หายากและราคาแพง ช่างอยู่ห่างไกลจากปุถุชนธรรมดาอย่างผม ยิ่งมอง ยิ่งรู้สึกงัดตัวเองไม่มีคุณสมบัติมากพอที่จะครอบครองสีฟ้าในดวงตาของเขาไว้ได้เลย

ก่อนที่ผมจะติดกับดักของผีพราย ผมผุดตัวลุกขึ้น ก้าวทำอย่างรวดเร็วยังห้องทำงาน คคว้าเฟรมผ้าใบผืนใหม่ที่ชาวสะอาดวางตั้งลงกับขาตั้งกระดานวาดรูป บีบสีน้ำมันในหลอดผสมกันตามใจนึก ก่อนจรดพู่กันลงบนเฟรมผ้าใบ

สีขาของผ้าใบถูกแต้มด้วยสีฟ้าเป็นสีแรก

ผมจับจ้องไปยังผืนผ้าใบ ตวัดปลายพู่กันไปทีละนิด นึกถึงดวงตาของเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย อันที่จริง...เหมือนกับดวงตาของเขาต่างหาก ที่บ่งการให้ผมวาดมันออกมา

บางครั้งดวงตาสีฟ้าของเขาก็เหมือนน้ำทะเล บางครั้งก็เหมือนชิ้นส่วนที่แตกสลายของผืนท้องฟ้า ผมไม่ใช่กวี จึงไม่สามารถหยิบยกคำบรรยายอะไรได้มากไปกว่านี้ แต่ผมเป็นศิลปิน จึงได้แต่ตวัดพู่กันลงบนเฟรมขนาดกลาง หมายถึงพยายามสื่อถึงนิยามของสีฟ้าในตัวเขาแทน